

Efter de gældende regler i naturbeskyttelsesloven (§ 85) afgør Naturklagenævnet kun de klager, der er indgivet af miljø- og energiministeren eller indeholder spørgsmål, som efter nævnets vurdering har meget væsentlig interesse i forhold til lovens formål. Miljø- og energiministeren – i praksis Skov- og Naturstyrelsen – afgør andre klager.

Tilsvarende regler gælder i dag for amternes afgørelser i medfør af råstofloven vedrørende råstofindvinding på land.

Forslaget ændrer ikke de muligheder, der i dag findes for at påklage kommunale afgørelser, ligesom kredsen af klageberettigede fastholdes.

For så vidt angår afgørelser truffet af Skov- og Naturstyrelsen/statsskovdistrikterne som 1. instans på naturbeskyttelseslovens område foreslås en enkelt ændring, således at afgørelser efter § 8, stk. 3, om revision af grænser for klitfredning gøres endelige. Det foreslås endvidere, at alle afgørelser om klitfredningsspørgsmål kan påklages af samme (bredere) kreds af klageberettigede, som fremgår af den almindelige bestemmelse i lovens § 86. Der henvises til bemærkningerne til § 1 (ad § 78, stk. 4).

Det forudsættes, at Naturklagenævnet ikke opbygger egen teknisk-faglig ekspertise, men efter behov indhenter faglige udtalelser fra Skov- og Naturstyrelsen og andre institutioner mv. med relevant fagkundskab, eksempelvis Danmarks Miljøundersøgelser (DMU), Forskningscentret for Skov og Landskab, Danmarks og Grønlands Geologiske Undersøgelser (GEUS), Naturbeskyttelsesrådet, Landbrugs- og Fiskeriministeriets forskningsinstitutioner og universiteter.

3. Økonomiske og administrative bemærkninger

3.1. Administrationen af de gældende love

I medfør af naturbeskyttelseslovens § 85 behandler og afgør Skov- og Naturstyrelsen efter delegation fra miljø- og energiministeren de klagesager, som Naturklagenævnet visiterer til styrelsen. I 1995 behandlede styrelsen således:

- 49 klager over amternes afgørelser efter §§ 3 og 4 om beskyttede naturtyper
- 120 klager over amternes afgørelser efter §§ 15-19 om bygge- og beskyttelseslinier
- 25 klager over fredningsnævnens afgørelser efter § 50, stk. 1, om dispensationer fra fredninger

Endvidere behandler styrelsen et mindre antal klager over statsskovdistrikternes afgørelser vedr. klitfredede arealer og klager over amternes afgørelser vedr. offentlighedens adgang til naturen. Der har ikke været klagesager vedr. amternes afgørelser om friluftsklamer.

I medfør af råstoflovens § 14 behandler og afgør Skov- og Naturstyrelsen efter delegation fra miljø- og energiministeren de klagesager vedr. amternes afgørelser om råstofindvinding på land, som Naturklagenævnet visiterer til styrelsen. I 1995 afgjorde styrelsen 25 sager. Antallet af klagesager er gået meget ned i de senere år. Tallet må for perioden 1997-98 forventes at stige, da mange tilladelser udløber i denne periode.

3.2 Administrative og økonomiske konsekvenser af lovforslaget

Lovforslaget betyder, at sager, som påklages til Naturklagenævnet, ikke længere kan henvises til afgørelse i Skov- og Naturstyrelsen. Lovforslaget betyder endvidere, at Naturklagenævnet træder i stedet for Skov- og Naturstyrelsen og miljø- og energiministeren som klageinstans, for så vidt angår afgørelser efter klitfredningsbestemmelserne m.v.

Skov- og Naturstyrelsen har hidtil anvendt i alt ca. 3 årsværk til klagesagsbehandling inden for de to berørte lovområder. Styrelsen skal imidlertid fremover i et vist omfang afgive udtalelser til nævnet i sager, som styrelsen hidtil har behandlet, idet styrelsen besidder den teknisk-faglige ekspertise. Ressourceforbruget hertil skønnes til maksimalt 1 årsværk. Netto-besparelsen i Skov- og Naturstyrelsen forventes således at være ca. 2 årsværk. Miljø- og energiministeriets departement har anvendt få ressourcer på klagesagsbehandling.

I konsekvens af den foreslåede ændrede kompetencefordeling overflyttes 3 årsværk fra Skov- og Naturstyrelsen til Naturklagenævnet pr. 1. januar 1998.

Amtskommunerne og kommunerne vil ikke blive berørt ressourcemæssigt af lovforslaget.

4. Miljøkonsekvenser

Lovforslaget har ingen miljøkonsekvenser.

5. Erhvervsøkonomiske konsekvenser

Lovforslaget har ingen erhvervsøkonomiske konsekvenser.

6. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indebærer ikke aspekter af relevans for EU-retten.